











# Iz življenja in sveta

## Dče v službi ustrelil lastnega sina

Tik pred božičem se je odigrala v Kasslu tragedija, kakršno bi si jedva mogla izmisliti najbujnejša pesniška domišljija.

V polovici decembra je bil policijski stražmojster Rau radi izrednih zaslug v vestnem izvrševanju službe povišan, Dekret o povišanju mu je bil izročen 20. decembra. Isto noč je bil določen za nočno službo in jo je prevzel kakor vedno, brez najmanjšega oklevanja.

Noč je bila mrzla, rosa se je na šipah sproti izpreminjala v ledene rože. Rau je pod jasnim neбом obšel svojo četrt. Povsod mirno, nikjer glasu in šuma, nikjer nič sumljivega. Šele proti 2. uri je prišel stražmojster do neke kleti, z katere so malo poprej hušknile sence. Otiral je vrata in videl, da so klet obiskali vlomilci. Ko se je zasvetila njegova luč, so zaropotala mize in stoli; dvignil se je velik hrup, tatovi, ki jih je stražnik zalotil na delu, so zbežali na vse strani. Posrečilo se mu je prijeti samo enega. Bil je mlad in močan in se je trudil na vse pretege, da bi se mu izvil iz objema. Posve-

til mu je v obraz in obšel ga je nepopisen strah! Pred njim je stal lasten sin, o katerem ni vedel, da se ponoči pajdaši s tatovi in krade.

Med stražmojstrom in sinom se je razvila huda borba. Dolgo sta se ravsala in sin je prosil očeta, naj ga izpusti. Rau je ostal zvest svoji prisegi in ni hotel izpustiti zločinca. Tudi ko se je sin omehal in je začel jokati, se oče ni dal preprostiti. Zvezal ga je trdno in ga je hotel odvesti na stražnico, da se dožene, v kakšni družbi je kradel.

Vklenjeni tat pa je tako divjal, da je raztrgal verige, s katerimi ga je zvezal oče. Pretela je tudi nevarnost, da mu pobegne. In tedaj se je vrgel šestdesetletni stari na nasilnega fanta, da bi ga ukrotil. Zaman ves napor! Sin se je hotel iztrgati iz železnega objema, potegnil za bodalo in ga hotel zasaditi očetu v prsi. Morda bi bil oče v tej borbi podlegel, da ni segel v silo: branu po samokresu, sprožil petelina in zadell sina naravnost v srce. Revirni nadzornik je našel stražmoistra baš ko je jokal nad mrtvim truplom.

in iz občudovanja se je rodilo posnemanje. Danes je oblečena že večina moških na brightonski obali po najnovejši moški modi. Pričakovati je, da se bo kmalu pojavila tudi drugod.



Ruski veliki knez Nikolaj Nikolajevič

Je v Antibesu, kjer stalno prebiva, obolen na težki bolezn.

## DAME!

Po novem letu zopetni pričetek dopoldanskega, popoldanskega in večernega pouka za izvrševanje lastne garderobe.

Na željo tudi abonement posameznih dni in tednov.

Modni atelje

M. SARC. Ljubljana, Miklošičeva cesta.



Sir Herbert Wilkins

Je te dni sporočil, da se odpravila na direktni polet proti Južnemu tečaju. Na dosedanjih poletih je ugotovil, da tvori Grahamova dežela otok in ne del južne tečajne celine, kakor smo doslej mislili.

## Zadnja pot maršala Cadorne

V Bordigheri so prošlo nedeljo pokopali pri Kobaridu nesmrtno tepene: ga italijanskega maršala Cadorna, ki ga je nedavno zadela možganska kap in je na njenih posledicah umrl. Pogreb je bil primeren fašističnemu režimu. Za krsto so korakali zastopniki vlade, fašisti, bivši bojovniki, invalidi, matere padlih vojakov in vojne vdove. Prišel je tudi zastopnik francoskega vojnega ministrstva, kajti Cadorna je postal po svojem porazu član vrhovnega poveljstva zavezniških armad in se je kot tak udeleževal v Franciji. Bordighera se je na dan pogreba odela v črno. Vojaške godbe so svirale bojne pesmi, duhovniki so čitali žalno mašo in sam nadškof je blagoslovil maršalovo truplo. Med temi ceremonijami je izvajal italijanski vojaški aeroplan večbe nad mestom.

Slednjič so odpeljali maršalovo krsto v Palanzo, kjer je bil Cadorna rojen in kjer so ga ob navzočnosti sorodnikov tiho položili k zadnjemu počitku.

## Rdeči Casanova

Pred sovjetskimi sodiščem se je moral zagovarjati bivši vladni funkcionar Schwarz, ki je bil dolgo vrsto let v sovjetski službi in je dosegel rekord v zavedanju žensk na ta način, da se je 150 krat oženil. Od vsake žene je izvalil denar in vrednosti, potem pa jo je odslavil. Ščasoma se mu je potom nepoštenosti namnožilo premoženje za več nego milijon zlatih rubljev.

Slednjič pa se je ženskam njegovo početje uprlo in 54 prevaranih žen se je združilo in je vložilo proti Schwarzu skupno tožbo. Podpisale so vlogo na državnega pravdnika ter mu razodele, da je vsem obljubil alimente, katerih p: ni v nobenem primeru plačal. Sovjetska oblast je spreviedela, da je njen bivši funkcionar le prehudo obremenjen pred očmi javnosti in je sleparja obsodila na izgon v Sibirijo.

## Živi mrtvec plačuje davke

V Hannoveru živi neki Worthka, ki so ga l. 1912. uradno proglasili za mrtvega. V roku štirih tednov bi bil lahko vložil priziv zoper to odločitev, ker pa zanjo ni vedel, je rok zamudil in je ostal »mrtvec«. Vsi njegovi naporji, da bi prepričal uradnega konjička o svojem življenju, so ostali brez uspeha, paragrafi so paragrafi in če bi hoteli potrditi, da je res živ, bi morali v državnem zboru sprejeti nov zakon. Sedaj se je po nekem poslancu tudi fakično obrnil na državni zbor, vendar je veliko vprašanje, ali mu bo mogel ta pomagati še za življenje. Najbolj smešna stran vse zadeve pa je ta, da plačuje ubogi živi mrtvec davke prav tako kakor vsak živ človek, čeprav je bil z uradno razsodbo pred 16 leti razdedinjen. Ker ni izgleda, da bi prišel kaj kmalu do svojih pravic, so mu prijatelji sedaj svetovali, naj preneha plačevati davke, vrhu tega pa naj zahteva še povrnitev vsega denarja, kar ga je v tem času oddal državi blaginji. V denarnih ozirih je tudi uradni konjiček občutljiv in se bo kmalu premislil smatrati živega človeka za mrtvega.

## Nova eksplozija v Londonu

V londonskem predmestju Charlestownu se je pripetila nova eksplozija, ki je nastala po dosedanjih preiskavi radi uhanja plina. Neko plesišče in bližnji hotel Lord Horwick sta bila deloma porušena, neka oseba ubita, štiri pa ranjene. Šipe bližnjih poslopij so se raztreščile. Na kraj nesreče je prihitela policija in rešilno moštvo. V plinski napeljavi niso mogli odkriti nobene poškodbe. Vlada je sestavila posebno komisijo, ki naj preišče vzroke plinskih eksplozij v Londonu in najde primerna sredstva za preprečanje podobnih katastrof v bodočnosti.



## Zaroka na skandinavskih dvorih

Svedska princezna Marta se je zaročila z norveškim princem Olafom.

## Neobičajen angleški dar Norveški

Angleška in norveška vlada sta se prijateljsko sporazumeli, da podari prva drugi antarktični otok Bouvet, ki leži 1800 angleških milj južno od Kapškega mesta v Atlantskem oceanu. Otok je majhen in pokrit z večnim ledom. Odkrili so ga prvič pred 189 leti, pozneje pa ga razne ladje, ki so plule v njegovi bližini, niso mogle najti. Smatrali so že, da ni nikoli eksistirali ali pa da se je kot vulkanski otok pogreznil v morje. Šele v novejšem času so ga spet zasledili in po vojni je postal zbirališče norveških kitolovcev. Tako je naravno, da bi ga Norveška rada imela zase, na kar je njegova posestnica Anglija sedaj pristala. Nova lastnica bo na njem uredila brezlično vremensko postajo. V bližini Bouveta se nahajata dva zanimiva otoka, Thompson in Lindsay, ki so ju smatrali prvotno za ognjeniška otoka. Potem pa je neki kapitan odkril, da je prvi otok prav za prav kup velikih ledenih plošč, ki so se ustavile okoli podmorskega vrha, a Lindsay je prosto plavajoč ledeni otok, ki ga utegne vsako zvišanje temperature raztaliti.



1. Amanulah v gosteh.
2. Gostje pri Amanulahu.

## Nov kandidat za Noblovo mirovno nagrado

Profesorski zbor filozofske fakultete v Bukarešti je sklenil, da bo predlagal sedanjega rumunskega poslanika v Londonu, Titulesca, kot kandidata za Noblovo mirovno nagrado l. 1929.

## V avtu je streljal na dekle, ki ga ni maralo

23letni Johann Kokesch iz Linza je povabil 20letno Margareto Kösslerjevo na vožjo z avtomobilom. Dekle je njegovo povabilo sprejelo, kar bi ji kmalu postalo usodno. Med vožnjo je Kokesch namreč hipoma izvlekel iz žepa pištolo in oddal strel v glavo svoje spremljevalke. Potem je pobežnil. V neki gostilni je naročil sobo, se zaprl vanjo in se usmrtil s strelom v prsi. Iz pisem, ki jih je zapustil, izhaja, da je hotel Kösslerjevo usmrtiti, ker ga ni hotela za ljubimca in ker je bil nanjo ljubosumen. Vendar je ni usmrtil. V bolnišnici so ugotovili, da jo je le lažje ranil.

## Spor med »nesmrtniki« radi plašča

Pod miroljubno kupolo Francoskega instituta v Parizu je izbruhnil vroč kraven spor. Risar, ki je pod Richelieujem izdelal načrte za paradno uniformo »nesmrtnikov«, članov Akademije, je bil pozabil na plašč in tako so člani nastopali ob slavnostnih prilikah, če so potrebovali tega vrhnjega odela, eni tako, drugi drugače. To seveda ne gre. 300 let je šlo, a danes ne več. Pri doletitvi primerne plašča pa so se »nesmrtniki« skregali prav po običaju nas, navadnih umrljivih ljudi. Javnost čaka z zanimanjem, kako se bo rešilo to nad vse važno vprašanje. Zdi se pa, da bo dobil paradni plašč isto zeleno barvo kakor ostala uniforma.



## Severni medvedi v Parizu

Pri pariškem naravoslovnem muzeju so dogradili štiri nove oddelke, v katere so spravili lovsko in raziskovalno ostalino l. 1926. v Palermo umrlega vojvode Orleanskega. Vojvoda je vse te svoje zbirke propustil muzeju in določil za njih vzdrževanje letno rento 25.000 frankov. Med ostalimi je tudi kolekcija krasnih severnih medvedov, ki jih kaže naša slika.

Daniel Poiré:

## Čez minuto, prosim...

— Rad bi govoril z gospodom Arsénom Colgrainom.

Posetnikov je prihajalo toliko, da je slugo, ki jih je najavljal, kar zona spreletavala. Bil je precej obilne, skoro debeluste postave in dihanje mu je delalo preglavice — to se pravi, le kadar je hodil; če je sedel, je nadušljivost še nekako prenesel.

Ošnil je Luciena Fauyoya s strupenim pogledom in mu vidno vnevoljen ponudil listič, da napiše nani svoje ime. Nato je hotel vstati, kar se mu je posrečilo šele pri drugem poskusu. Dvignil se je s stola in brez nesreče dosegel sobo šefa tvrde Arsenala Colgraina & Co, komisije trgovine za izvoz ruma in originalnih vin.

Nedolgo za tem se je vrnil in odvel posetnika v majhno sobo.

— Gospod ravnatelj vas bo sprejel čez minuto. Izvolite sedeti!

Mnuta je kaj individualno časovno merilo; nekaterim pomeni šestdeset sekund, drugim, zlasti onim, ki morajo čakati, pa se vleče v nedogled. Lucien Fauyoye je to dobro vedel in je pogledal na svojo žepno uro.

— Pol dvanajstih. Sprejet bom torej okoli poldneva.

Lucien Fauyoye je bil precej plašne narave in posel, ki ga je imel pri gospodu Arsenu Colgrainu, ga je močno vznemirjal.

— Ko bom vstopil, si je dejal v mislih, bom začel takole: »Gospod ravnatelj, tole priporočno pismo vam pošlje vaš prijatelj Bonvoisier. Imam ena in trideset let in opravljam že pet let posle agenta za rum. Ker sem torej te stvari dobro vešč, bi vas prosil, da me vzamete v službo. S svojo marljivostjo upam...»

Tisti mah je zapel zvonec in nit njegovega razmišljanja se je pretrgala.

— Aha, to bo zame.

V predsobju sta se začula glasova, eden ponižen in spoštljiv, drugi kategoričen in zapovedljiv: le-ta je bil po vsem videzu glas Arsenala Colgraina. Nato se je govorjenje oddaljilo in zamrlo. Lucien Fauyoye je spet sedel.

— Ali naj pozdravim takoj, ko vstopim, ali šele tedaj, ko bom že pri mizi? Najbolj važno je, kako se človek predstavi. Vsekako bo najbolje, da se po nekaj korakih ustavi in priklonim in se šele nato približam njegovi mizi.

Ta način vstopa v šefovo sobo mu je bil očividno močno pogodu; poskusil

ga je pred zrcalom in je bil zadovoljen. Nepriliceno se mu je zdel le zanemarljiv dežnik, ki je bil brez prevlake in se je zato zdel še bolj razdejan. Kesal se je, da ga je bil vzel s seboj, zakaj prosilec pade dežnik kaj rad na tla in ko ga pobirajo, vzbujajo vtis, kakor da so premočno pozorni.

Vnovič se je začel zvonec in takoj nato šum hitečih korakov in udarjanje strojeopisk. Nekje so se odprla in zaprla vrata.

— To pot sem jaz na vrsti.

Toda n: hče ga ni prišel poklicati. In je čakal dalje. Dolga vožnja ga je bila utrudila; toplota, ki je puhtela iz cevi centralne kurjave, ga je zadrževala v prijetno brezvoljnost.

Pogledal je na uro: kazala je pet in dvajset minut čez eno.

Ceprav mu je bil poklic agenta dobra šola potrpežljivosti in čeprav je bil drugače boječe narave, se je vendar domislil, da bi bilo dobro koga poiskati. Sluge ni bilo več na njegovem mestu. Kam je bil neki izginil ta nadušljivi debeluh? Tedajci je zagledal na zidu listič: »Zaradi pet in dvajsete obitne ustanovitve tvrde Arsenala Colgraina bo mo 17. novembra poslovne prostore zaprli že ob pol dveh.«

Čudno, je pomislil Lucien Fauyoye.



